

Торбовидниятъ язовецъ (картинка № 1) е многообразенъ и многоцвѣтенъ. Той е малкъ, красивъ и сръченъ като къртица, когато изравя ямичка. Нѣкои отъ тѣхъ сж по-голъми, иматъ особено дълги уши и метално сивъ, нѣженъ гръбъ и сребристо коремче. Тѣ виждатъ лошо, но чуватъ тѣй добре, че почваме да вѣрваме, че тѣ повече дочуватъ, отколкото съглеждатъ насѣкомитѣ, които сж тѣхната главна храна.

Всѣко семейство си изравя витлообразно жилище. Майката носи децата си съ особена грижливостъ въ една торбичка, която е отворена отзадъ и отъ долната страна, а не както при кенгурото — отпредъ и отъ горе. Малкиятъ язовецъ слиза отъ торбичката, когато може самостоятелно да се движи.

Понѣкога хората улавятъ тѣзи малки и лесно плашливи сжщества и ги затварятъ въ клетка. Но тѣхното отглеждане е доста трудно. При дневна свѣтлина тѣ виждатъ лошо и тичатъ лудо къмъ прѣчкитѣ на клетката. Поради това, човѣкъ е принуденъ да имъ приготвя тъмни кжтчета. Тѣзи, обикновено кротки животни, понѣкога се нападатъ помежду си така жестоко, че тѣ трѣбва да се държатъ по отдѣлно.

А за дребниятъ Тарсипесъ (карт. № 2) — сиво-жълтеникаво

торбовидно животно, дълго заедно съ опашката около 15 см. — знаемъ твърде малко — само това, че построява гнѣздото си въ шубрацитѣ, че обича повече отъ всичко друго медъ и насѣкоми, и че въ малката му остра муцунка се крие черното вжглень езиче. Правени сж опити да го опитомятъ, но затварятъ ли го въ клетка — скоро умира. Той иска да живѣе самъ — да се катери, да играе, да обича, даже и да умре самъ — както по-голъмитѣ животни, за които не се грижатъ хората.

Не по-малко необикновени сж австралийскитѣ влечуги. Не само змеекъ карт. № 3) съ бодли около шията, опашката и съ гърбъ като гребень, но и другитѣ студенокрѣвни животни на Австралия иматъ изумителна външностъ и още по-изумителни навици.

— Спящиятъ гушеръ (карт. № 4) е $1\frac{1}{2}$ м. дългъ, тъмно-кафявъ съ жълти петна по люспитѣ и съ много кжси крачка. Тѣлото му е заоблено. Само главата и опашката — заострени.